

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

15 cts.

PIAROL

GRANS MAGATZEMS
DAMIANS

FESTIVITAT DE PASCUA

Immens assortit en **ARTICLES PER A REGAL**
Màrbres i bronzos artístics, Plateria, Joieria
Relotgeria, perfumeria, Bisuteria, Aparells
parlants, Làmpares, Gábies de metall, Parai-
gües, Bastons, Banos, Guants, Articles per a
sport, articles per a escriptori, viatge i etc.,

IMPORTANTES REBAIXES
en articles confeccionats

SECCIÓ ESPECIAL de diferents articles
al preu únic de **3⁹⁵** pessetes

Sastreria, Sabateria, Camiseria, Ferreteria
Bateria de cuina, Mobles, Juguets, etc.

SARNA

(RONYA)

ANTISARNIC MARTI

Unic que la cura **SENSE BANY**
Les seves imitacions són cares,
perilloses i de olor repugnant.

Es ven a totes les Farmàcies i
Parlament, 17 **BARCELONA**

Soler i Torra germans

BANQUERS

Compra venda de valors - Ordres de Borsa - Canvi
de moneda - Giros sobre l'estranger - Comptes
corrents en monedes Nacional i Estrangera

Rambla d'Estudis, n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO & INTESTINOS

GASTROL
MIRET

PROBARLO ES CURARSE

MARCA MIRET - Farmacéutica
Diputación, 305 - BARCELONA

DE VENTA

SARNA

CURA RÁPIDA

Sarnicida Paradell

Frasco 4 pesetas

Asalto, 28, farmacia - Barcelona

Tintes bones calltats

UNIÓ, NUM. 3

Bazar DE LA Unión

Útils per a escriptori

BARCELONA

EDEN CONCERT

COMTE DEL ASSALT, 12

::: TELÉFON NÚM 3332 A. :::

MUSIC-HALL DE PRIMER ORDRE - Tots els dies grans espectacles a les 8 1/2, tarda i a les 9 1/2 nit

Demà DISSAPTE DE GLORIA

Sensacionals debuts

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Periodic humoristic

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Estranger, 5 pessetes

FORA DE BARCELONA: Espanya, 3 pesetes

A MONTSERRAT...

perquè a tot hoste, sigui il·lustre, sigui humil, el portem a Montserrat, com ho hem fet amb els de la Societat de Nacions?.. Als artistes, els portem a Sitges, als excursionistes al Montseny, als arqueòlegs a Tarragona, als que els hi agrada el peix a Badalona, als avicultors i als

que no saben on anar a Arenys de Mar, al bon patriota a Poblet, i a tothom al Montserrat.

■ Els nuvis prou que ho sabien, perquè no estaven ben casats si no hi anaven. En lloc de Catalunya trobarien aquest silenci, aquells cavalls Bernats foradant el cel, aquell record de la llegenda de Frai Garí, i aquell «Aixeca't, Joan Garí!» que va escoltar el pobre penitent convertit en fera, i que encara se sent per tot el Montserrat, com un ressò que arriba a totes les encontrades de Catalunya. Després tothom va voler ésser nuvi, i tots els matrimonis, dels reis amb Catalunya, dels infants reials amb la aristocràcia, dels fabricants del pla de Barcelona amb els de tot el món, de les nacions, elles amb elles, han tingut de fer el romiatge nupcial a Montserrat. De manera que el senyor Puig i Cadafalch no ha portat a Montserrat a la Societat de Nacions per a que escoltessin una salve, sinó per a que les bodes internacionals celebrades a Ginebra tinguessin a Montserrat la seva consagració. En Wilson feu la boda, En Lloyd George se'n va aprofitar i En Puig i Cadafalch, no poguent pendre-hi part perquè

la nacionalitat catalana, avui per avui, no és més que un llibre d'En Prat de la Riba, a dugues pessetes, ha pagat els confits.

Apart aquest compliment de la tradició nupcial montserratina, no comprenem, francament, la dèria excursionista a la muntanya dels cent cims. Tal volta serà per a impressionar als viatgers internacionals mostrant-los-hi el que pot la indústria catalana. Els que aixecaren la casa d'En Milà i el parc d'En Güell, bé podien, si posaven a pressió la seva energia, i els hi donaven temps i ciment, bastir una muntanya. Si haguéssim volgut imitar als suïssos hauríem pogut fer llacs, i neus perpètuas i pasturatges, i remats i xalets, combinant uns telons dels que tanta fama han donat als escenògrafs catalans. No hi ha qui diu que el Tibidabo és el teló de fons de Barcelona fet per En Vilumara? Doncs, les muntanyes de Montserrat, també haurien tingut tot lo que posseeixen totes les muntanyes de la terra, però volguérem ésser originals i construïrem Montserrat, que no té parior en tota la escenografia universal.

—*C'est drôle, c'est tout à fait drôle*—deien els delegats de les nacions i les dactilògrafes. I mirant els cavalls, i tornant-los a mirar, afegien:

—*Et comment c'est fait ceci?*

Nosaltres, ens aproximàrem a les dactilògrafes més astorades:

—Tot això ho ha fet En Gaudí; Montserrat és una altra casa d'En Milà, però com que està en el Vallès i no pas en el passeig de Gràcia, l'han tinguda de fer més gran.

Així Montserrat esdevenia orgull de Catalunya, després d'haver estat devoció. El senyor Puig i Cadafalch, hauria d'haver advertit que Montserrat era un argument més nacionalista. Ens hem fet una història, hem ressuscitat una literatura, hem creat un art, hem aixecat una universitat, hem organitzat una ciència catalana. Tot nostre, ben nostre. I com que de muntanyes amb normals configuracions n'hi han per tot arreu, fins a Castella, hem fet Montserrat. Per això l'ensenyem, perquè és la muntanya fenòmen.

PARADOX

Ja tots som uns

A la fi, després de no poques penes i treballs, s'ha obtingut l'aprobació del Pressupost. El quadre ofert pels Vocals Associats, ha sigut, com sempre, fastigós fins al extrem. A la ignorància absoluta de les pràctiques consistorials, al desconeixement dels problemes sotmesos a la seva atenció, cal afegir-hi les notes còmiques—més aviat tràgiques que còmiques—amb que els senyors Vocals Associats han esmaltat la seva actuació.

Una vegada més, s'ha palesat la inutilitat dels Vocals Associats, que si tenen, lògicament, raó d'ésser, ni un cop posats a la feina, serveixen per a res. Hi ha qui demana la modificació dels extrems legals pels que subsisteixen els Vocals Associats. Millor que reformar l'organisme, seria suprimir-lo totalment. Si el nomenament de Vocal Associat recau en una persona de criteri, apte per a l'exercici del seu comès, es troba el tal impossibilitat d'actuar degut a la manca de preparació; a no disposar dels elements de judici indispensables. Si, com passa sovint, és el Vocal Associat un senyor Mariano, tenim que fa riure amb les seves sortides i amb les seves desconfiances, nascudes del prejudici sentit pel vulgus vers l'Ajuntament...

En un i altre cas, interessa acabar amb la comèdia que suposa la reunió dels Vocals Associats, que és una ficció més; un redolí a afegir a l'auca interminable que és la vida municipal.

Convé suprimir els Vocals Associats, que's deixen convidar pels regidors, amb els que van a xeflis i fontades. I això de que el fiscal i l'encausat es parteixin el pa i la sal, no creiem que s'hagi vist mai, no essent en determinats vodevils.

D'avui en avant, a Cà la Ciutat, que de tots els llocs del mon, és el que hi passen les coses més estranyes.

JUST

A cau d'orella

Cortesía internacional

Els nacionalistes ho atribueixen a una instintiva fraternitat entre Polònia i Catalunya; uns altres, a nativa deferença, i els malignes, a exhibicionisme de gran poble. El cas és que els periodistes reberen el prec de que acudissin a parlar amb el delegat de Polònia.

Els periodistes se posaren en moviment, i arribats davant dels delegats polacs, un d'ells saludà i parlà:

—Polònia desitja estrènyer els seus llaços amb Espanya, perquè els dos pobles han nascut per a una íntima comprensió... I tot lo altre que segueix en aquests cassos.

Els periodistes no sabien què dir i somreien. L'entrevista esdevenia una mica pesanta. A l'últim, per a acabar-la, el delegat polac, oferint la mà, preguntà:

—Desitgen vostès alguna cosa de Polònia?

Els periodistes se miraren els uns amb els altres, i, somrient, respongueren que no, que ells no volien res, però que Polònia podia disposar d'ells.

L'adjectiu exacte

Al servei de la Societat de Nacions figuren uns automòbils, en els quals han enganxat uns lletreros indicant la seva missió.

A Montserrat també hi anaren els autos internacionalitzats, i també portaven els lletreros: «Societat de les Nacions». Però l'excursió fou alegre, la fraternitat universal i contínues les bromes. Aleshores un se va acostar als autos i enganxà als rètols un adjectiu, amb el qual entraren a Barcelona:

Societat Recreativa de les Nacions

Estrenes

En Puig i Ferrer ha tornat a estrenar una dama: *Dama Isaura*. Aquesta és la tercera. La primera dama que va estrenar fou *La dama alegre*; la segona, *La dama enamorada*, i ara, finalment, *Dama Isaura*. Són tres, doncs, les dames estrenades per En Puig i Ferrer.

I, oh coincidències! Quan els cartells del «Goya» anunciaven: «Aviat estrena de *Dama Isaura*», l'Amalia Isaura contraia matrimoni.

LA SETMANA SANTA DEL «NOUVEAU» POBRE

—Diguin lo que vulguin, no hi ha res com la sopa de farigola.

POTI-POTI

A Anglaterra, han donat entrada a les dones en els tribunals de Jurats. La reforma, fins ara, sembla haver donat resultats desastrosos.

El fracàs, sembla obeir, principalment, al fet de que les dones se apiaden amb facilitat dels acusats, dels que sol·liciten l'absolució per pures raons de sentiment.

Hi ha hagut vista, en que per a arribar a l'exculpació d'un fulano, han apel·lat els jurats femelles al plor i a les crisis nervioses. Vist lo qual, ha pensat el ministre de Justícia en la necessitat de tornar al sistema antic...

Al meu entendre, prové el fracàs de] no haver sabut els anglesos fer la cosa com calia.

Un respecte excessiu al principi de Justícia, i un afany, potser, de no mancar a les regles de galanteria, han sigut causa de que es donés accés al tribunal popular, a totes, o gairebé totes les dones.

I en això radica l'erro, que haurà malograt una iniciativa mereixedora al més desinteressat encoratjament.

Al nomenar els jurats femenins, s'imposava la sel·lecció. Havien d'excloure-se de la llista, les dames excessivament sensibles.

El dia que s'acordi implantar la reforma entre nosaltres, veuran els anglesos el veritable camí a emprendre, cas de que, com és de suposar, aspiririn a reformar el procediment.

Nosaltres, portarem únicament als jurats femenins, a les dones incapaces d'enternir-se.

Per exemple, a les que havent tombat la trentena, restin per a me-reixir.

A les feministes.

A les porteres.

I molt abans que aquestes i les altres que puguin presentar-se, a les telefonistes.

Desventurat infeliç, el que amb un tribunal d'aquesta mena, tinga d'asseure's al banquet!

Que no l'absolen.

Baldament es tracti d'un crim passional.

X. X. X.

Entre malalts:

—I us va bé la cura del reumatisme pel mitjà de l'aigua?

—Ja no el segueixo aquest tractament.

—Ah, no?

—No. Figureu-vos que el metge em va dir: begui aigua calenta mitja hora abans de menjar. El primer dia ja fou inútil: vaig anar bevent i als cinc minuts ja tenia la panxa plena. Amb mitja hora m'hauria tingut de beure al menys vinticinco litres.

JESÚS QUE TORNA

—No cal que truqui, que aquesta senyora ja fa temps que és morta, i no ressucita cada any com vostè.

Atmosfèrica

DIÀLEG TRILINGÜE ENTRE UNA PETITA NUVOLADA

I L'AIRET PRIMAVERENC

(L'escena té lloc sobre mateix de Barcelona.)

Airet.—Ets molt maca, menuda nuvolada!

Nuvolada.—No em toquis, tafanerot!...

Airet.—Que n'ets de ben modelada! Que'n són de bells tos colors entrelaçats! Ta cabellera d'or; ton coll d'alabastre; ton cosset de palmera, i tes... tes... totes les rosades curbes de ton joli corps, em tenen enamorat. Ah, ma chérie!... Ma charmante nuée!...

Nuvolada.—Aiail... Que ets francès, simpàtic airet?

Airet.—Oui, ma belle. He nascut al Rosselló.

Nurolada.—*Oh!... Eres de la tierra del famoso mariscal Joffre! Ya han pagado su deuda los alemanes?*

Airet.—*Pas encore; mais... ça viendra. Ets castellana tu, oi?*

Nurolada.—*No. Sóc catalana, però... com que sota nostre se parla tant en castellà... Mira quins tramvies que passen pel Passeig de Gràcia tan plens d'homenots. No deuen fer pagar res per a pujar-hi*

Airet.—*Sí, romanços!... A França, com en tot país civilitzat, no hi deixen pujar tanta gent.*

Nurolada.—*Fixa't amb aquell parell d'automòbils que baixen les Rambles. Quina velocitat que porten més desenfrenada! Tu no correrias tanto como ellos, verdad? On deuen deuen anar?*

Airet.—*A aixafar criatures, vells i gossos vagabunds.*

Nurolada.—*Quins mal empedrats que té Barcelonal*

Airet.—*Ja ho pots ben dir, bufona nurolada. Mira les aceres de la Ronda de Sant Pau i llurs environs, hi creixen palets punxaguts com punyals!...*

Nurolada.—*Pobres peus humans!... Manoi, quants sots que hi ha per tot arreu! I quins carrerons més bruts! Però què fa l'Ajuntament barcelonès?*

Airet.—*Què fa?*

Nurolada.—*Sí. Re?*

Airet.—*Fa... dodó.*

Nurolada.—*Per què va amb les estidores a la mà, aquella guapa moxa, amic airet? Y por que dice: «vol que li talli, senyoret?...»*

Airet.—*No ho vulguis sapiguer, ma charmante dulcinée, i... arraixa-la si pots, car... si jo hi baixo li aixeco les faldilles fins a la tête.*

Nurolada.—*Què deuen fer aquells dos individus en aquell recó... mullat, alpeu de les arcades de la Plaça Reial?*

PROFANACIÓ

—*Quin collaret més maco!*
—*Com que ell és molt religiós, li vaig fer comprar uns rosaris de perles... i aixís tots contents.*

Airet.—*Fan... pipi.*

Nurolada.—*Oh!... I aquell guàrdia urbà que està prop d'ells badant, què farà?*

Airet.—*Xiula.*

Nurolada.—*A qui?*

Airet.—*A... ell mateix.*

Nurolada.—*Què deuen dir de la Ciutat Comptal els estrangers que la visiten?*

Airet.—*Què vols que diguin, xateta atmosfèrica; que encara no és major d'edat.*

La nurolada deixa caure quelques llàgrimes... i se'n va acariciada pel galant airet, qui al ensem, li bufa sa llarga cabellera—daurada pels vivificadors rajos del magestuós Sol, sobirà i centre de nostre sistema planetari.

M. G. MIR

L'INFERMERA CEGA

Un nin de cabells rossos a qui ella don la mà amb cara riallera, joïós li fa de guia

quan cada tarde surten tot dos a passejà i pels jardins frondosos del Luxemburg fan via.

Ella es qui parla sempre, i 'l nin, tot seriós contesta a les preguntes qu'ella li fa amatenta, i mentres ell li explica lo que hi ha son redos — cosa qu'ell li detalla — ella n'està contenta.

Ella es encara pove; — trenta anys, per qui per llà i sa figura esvelta sempre de blans vestida i el vel tirat enrera qu'el vent fa volejà li donen l'aire gràcil d'una filó en plena vida.

Els seus cabells són rossos i te el parlar gentil Victima de la guerra, te els ulls cegats al dia i sols la llum ardenta del tèbi sol d'Abril

marxant a petits passos, passejant amb alegria Que en sa faç riallera, no hi dú marcat el dol

causat per la desgracia que pesa sobre d'ella... La testa sempre enlaire com si cerqués el sol

per entre les tenebres a por fer-la més bella. I el sol, com compadint-se'n, amb raigs amorosits,

com fent-li una carícia, son rostre petoneja, mentres frueix la flaira que li embaume els sentits,

de les flors ja descloses que l'aire balanceja. Després, la creu de guerra penjada sobre el pit

i al seu costat un altre creu, també meritèria mostren la valentia i el valor infinit

que en lletres d'or, un dia, llegirem en l'història. I ella es tota amorosa... son cor vessant amor

fins en el sacrifici, feu qu'ella en aquell dia en que esclatà la guerra, ben lluny de tot rencor,

en dés en cos i ànima, com una mare pia. Que dins la vera lluita no troba mai faties

i treballa a tota hora amb energia intença, a guarir les ferides dels seus i els enemics,

sols per l'amor al pròxim, mai per la recompensa. I amb quin amor sabia cuidar ella els ferits!

Les seves mans tan blanques passaven carinyoses dessobre d'aquells rostres malalts i esgrogeits

dels ferits, fent lleugeres tortures tan aïroses. Car ella, a totes hores, paraules de conçol

florides en sos llavis escampava amb tendresa entre aquellst sers misèrrims donats al desconçol,

per ells suplint la mare, l'esposa o la promesa, Qu'ella ben amatenta amb goigs ben complacent

enviaba a n'aquestes, noves dels sers que aimaven; amb goig si eren les noves d'un ser convalescent;

amb pena i dol, pels pobres que la vida deixaven.

INFORMACIO GRAFICA A LA MADRILENYA

Amb pena i dol qu'en ella s'entorçava cor-endins prò qued issimulava enèrgica i constanta i tan carinyosa era pels seus ferits, que fins tots ells ja l'adoraven com s'adora a una santa.

Mes ¡oh dissort! un dia que en ple campament la lluita més sagnanta a cada instant es feia, prop d'ella una granada va esclatar, i un moment després, en sí tornada, la pobra ja no hi veia.

I aquesta dona hermosa, pura com la blancor del vestit d'uniforme que ella lluíx encara... aquesta dona noble de cor vessant amor, per tota recompensa, passeja ¡oh sort avara! sota la llum ardenta, que el tebi sol d'Abril sobre totes les coses com font de vida envia, marxant a petits passos i amb el parlar gentil, la testa alçada enlaire, i els ulls cegats al dia.

Passeja, i riallera, tapant el sofriment —com màrtir consagrada qui de res sent recança— frueix en sa desgracia, amb el convenciment de la dona heroïna bell símbol de la França.

J. PONS I MARTORELL.

BARCELONINES

Dijous Sant

La porta gran de la Catedral és tancada i en el reixat hi ha un lleteret assabentant-ho per haver-se instal·lat el Monument darrera de l'esmentada porta.

Els vianants, cridant-los-hi l'atenció, s'aturen a llegir l'avis. Al veure un grop s'hi apropen dos bordegassos analfabets, ja grandassots.

—Què deu dir, tu, aquest paper?—pregunta l'un, bo-i signant el lleteret.

—Vès, respón l'altre—ço que diu en tots els que posen a les portes de les botigues quan mor l'amo: *Cerrado por defunción del dueño...*

—Quant val, aquesta mateta de farigola?

—Per a què la vol?

—Ai, ai, perquè m'ho pregunta?... Tant li interessa?...

Vès, per a fer sopes!...

—Essent així, dos rals.

—I aral... Ni que fos un pom de flors per al mes de Maria!...

—Veurà, si hagués sigut per a... sab?... m'entén?...

Aleshores ja seria una altra cosa, els articles de *primera necesidad* tenim de abaratir-los per força.

—... *Tres i la Maria sola, trenca la cassola, tres!*...

—Què és aquest aldarull?

—... *Visca Sant Antoni!*...

—Vaja, prou cridòria, masses i xarracs!... Un canó del 42 i a la Plaça de Sant Jaume, que ara són allí, els jueus, escribes i faritzeus!...

—*Jesucrist... la passióó... voostraaa... toots...* Apa qui vol la Passió!...

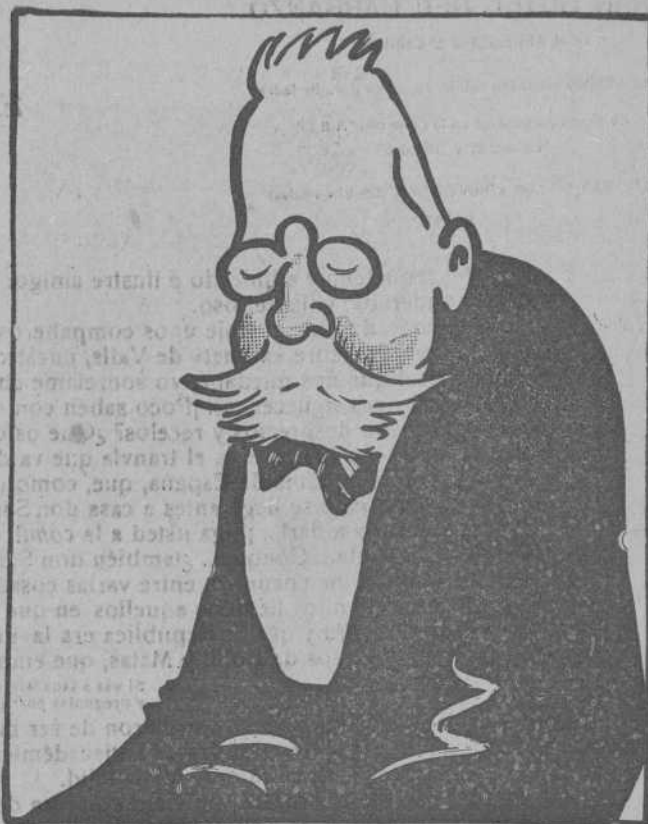
—Quant val, noia?

—Deu cèntims.

—Reina Santíssima!... deu cèntims?... Això també ho apugen?

—Fugi dona, no ho és pas, de car. L'«Orfeó Català», només per a sentir-la en feia pagar un *nap* i encara sense el *sello!*... Aquí hi va comprès tot!... Qui en vol un altre!...

MANSO N.º 1

ANGEL GUIMERA

Eminente dramaturgo español

PEROT, LO LLADRE

Cèlebre bandido catalán

ELS DE MADRID NI AN EN SALA, VOLEN

GRAN HOTEL DEL GARBANZO

CON ASCENSOR Y CHINCHES

No se admiten viajeros catalanes, ni se permite ladrar

Se sirven las comidas en la cama con "A B C"
"Imparcial" y "Heraldo"

PLAZUELA DE LOS CHUPÓPTEROS (Chaffán Vivalas)

MADRID

Madrid, 22 de Marzo de 1921

Excelentísimo señor don Alfonso Sala

Calle de don Clodoaldo, esquina Plaza del Burro

Tarrasa

Mi requetemuy admirado e ilustre amigo: Ayer, en el mixto, después de 50 horas y pico de viaje, llegué a esta imponderable villa del oso.

Aunque durante el viaje unos compañeros de tercera clase, que subieron en Sigüenza, asegurabanme que desde lo del ya célebre «xiquet» de Valls, nuestro paisano Matheu, los catalanes habíamos perdido por completo el poco cartel que nos quedaba, yo sonreíame chungústicamente, pues me decía para mis adentros:

—¡Infelices sigüecenses! ¡Poco saben con quien están hablando!

¿A mí con desprecios y recelos? ¿Que os creéis eso? Y, claro está, con su carta de recomendación en el bolsillo, tomé «un 17», que es el tranvía que va de Atocha a la Puerta del Sol, y una vez hube llegado en el mismo corazón del alma de España, que, como usted ya sabe, es la puerta de marras, pregunté a un guardia:

—¿Por donde se llega antes a casa don Santiago Alba? —¡Siga usted! —Muchas gracias, guardia. —¡Buenas gracias le voy a dar!... ¡Siga usted a la comi! —¿Yo detenido? Y... ¿por qué? —Tiene usted un acento bolcheviqui que atufa... Conque... ¿también don Santiago, eh? A ver, ¡manos arriba y déjese registrar!

El guardia me encontró, entre varias cosas, una candidatura de la U. M. N. y una postal del Marqués de Olérdola, escrita en los tiempos aquellos en que se firmaba Rius y Rius, o sea cuando decía que eso de la Monarquía era una *filia* y que la República era la única esperanza que él tenía... para salir concejal. También encontréme unos versos de Bofill y Matas, que empiezan así:

Si vas a Onadalajara ya verás como te dicen:
y preguntas por el cojo «Si le tratas ¡mucho ojo!».

Los supradichos versos acabaron de ser mi perdición. Creyendo que se referían al *bueno* de Romanones, me soltaron un chaparrón de frases antiacadémicas. Pero al día siguiente me desencajonaron y, a duras penas, llegué a casa de Alba, el amo de Valladolid.

Me recibió el portero, un viejo con cara de picador de toros, y que me dijo ser entusiasta de Gasset el hidráulico, pues gracias a su recomendación, don Santiago le había admitido a su servicio. Pero el muy necio— el criado, no Alba— así que me notó el acento, djome irreverentemente:

—Tengo orden terminante de no permitir la entrada a ningún paisano de Matheu. Espere, en todo caso, a que don Santiago haya sido nombrado Presidente del Consejo. Entonces, mi ilustre señor habrá visto convertido en realidad su único sueño, y podrá morir tranquilo y satisfecho. —¿Está usted loco?—le contesté indignado.—Yo que soy más inofensivo que Piniés ¿tomarme por un anarquista de acción? —¡Nada, nada! Pase usted la puerta y no me moleste más. —¡Pero si llevo una carta de recomendación de don Alfonso Sala, el de Tarrasa! —¡No sé quien es! —Una lumbrera. —En Tarrasa no le diré, pero aquí no hay más *lumbrera* que don Santiago. —Pero usted no conoce al señor Sala? —Ni falta que me hace: me basta que sea paisano de Matheu para no querer ni recordarle.

Y ante tamaña felonía, excitéme, sublevéme, indignéme y sulfuréme,

Y abandoné la mansión del fiero vallisoletano gritando: ¡Vaya un... fajano! ¡Habrás visto melón! En Tarrasa ¡vive Dios! consentir no pueden eso.

¡No hay derecho a darle con queso a un indígena cual vos ¡Protestad de agravio tal, —si es que no sois un bendito— mandando a Alba un escrito dentro repleto orinal!

Después me dirigí a la redacción de *El Imparcial* con objeto de protestar de todo lo que me ocurría.

Al notarme el acento, tampoco quisieron recibirme.

—¿Catalán? ¡Aquí no queremos iratos con catalanotes! —¿Y Marsillach? —¿Marsillatx? ¿No recuerda que le reventamos el día que estrenó *Las dos sendas*?

Y mientras disputaba con el portero, oí a un redactor que, con voz «vinícola», decía a grandes y roncadas voces: —¡Vaya una «burrada» de idea! ¡Esto es «brutal»! ¡Eres una «animalada» de recurrente! ¡Eres bestial, chico, eres bestial!

—¿Que «asnada» de cosa será eso?—me dije yo. Y escuché. Realmente: trataban de llevar a la práctica una idea «cerdal». Abrir una suscripción popular con objeto de que, con toda urgencia, se fijaran en estaciones, trenes, tranvías, teatros, cines, cafés y *tupís* unos carteles con las siguientes leyendas: «¡Cuidado con los catalanes!» «¡Toda precaución es poca!» «¡Fijaos bien en el acento!» «¡No cameleis más a Alfonso Sala!» «¡Guerra a los paños de Sabadell!» «¡Paz al aguardiente de Cazalla!» «¡Viva la unidad de la Patria!» «¡Gloria al Gallo!».

Y, francamente, temiendo ser víctima de algún nuevo desaguisado, marché en busca de hotel y después de pasar frente a cierto edificio donde aquel monstruo nacido y bautizado en Castilla, que llamé capitán Sánchez, deshonró a su propia hija y descuartizó, después de robarle, al infortunado señor Jalón, metíme en el «Gran Garbanzo» donde me tiene esperando instrucciones.

¡Maldito acento! ¿Qué no daría yo ahora para hablar el «cristiano» a la perfección? Cuando menos me quedaría el recurso de hacerme pasar por hijo de Badajoz o de Burgos, ¡Maldita suerte!

Ni siquiera me sirve de nada ser socio de la Unión Monárquica de Barcelona. ¡Vaya una gentuza más separatista se ve por aquí! ¡Oh la ingratitud de los pueblos pucheriles!

Le saluda con menos afecto que antes por haberse convencido que de nada sirve en Madrid el ser amigo suyo, su ex-atento s. s. q. l. m. a. h. p.—TENU.

SETMANA SANTA

La devoció barcelonina

GLOSSARI

LA PETITA ANECDOTA

Ens la contàren fa molts anys, i avul, davant la comèdia fanàtica, pot servir d'estímul i regositg als amics de la promiscuació.

El papa Gregori VII, era, segons males llengües un ferventíssim sacerdot de la beguda lliure, i de la fartanera consagrada; més bon sacerdot de la beguda i de la fartanera que de Crist.

De la seva pintoresca personalitat se conten un grapat de historietes i anècdotes, a qual més sabrosa, que diuen per allà baix.

Heu-vos-en aquí una que, naturalment, fa referència a la boja passió que sentia pel xarel·lo i per la manduca.

Es diu que quan el papa Gregori va determinar morir-se, això és, que va veure's obligat a abandonar aquesta vall de llàgrimes; se'n pujà cels amunt decidit a demanar que'l deixessin entrar al Paradís.

S'apropà a la porta; trucà els tres pics de reglament; i a la poca estona ja vegé Sant Pere a la reixeta.

Sant Pere li preguntà:

—Quí ets, pecador?

—Sóc res menys que el teu successor. Sóc el papa Gregori VII.

Sant Pere replicà:

—Aleshores, tu deus tenir, com jo, les claus; no'm necessites per res a mi. Obre, obre tu mateix el cel amb la teva clau.

El papa Gregori VII butxaquejà una estona, i trobant per fi una clau, la ficà al pany de la porta del Cel.

Furga que furgaràs, gira que gira, tomba que tomba; ia porta del Cel no cedia.

—Que no saps obrir?—preguntà Sant Pere.

Aleshores el papa Gregori VII, es mirà la clau i exclamà desconcertat:

—Pobre de mi!... si que l'he feta bonat!... M'he endut la clau del rebost de casa!...

XARAU

∴ PAPERAM ∴

LA CANÇÓ DEL VELL CABRÉS.—Poema dramàtic, en tres actes, original del poeta Ventura Gassol. Al representar-se per primer cop a Barcelona, parlarem d'aqueixa forta obra escènica en la secció corresponent. Es una edició molt ben presentada.

L'AGONIE D'UN REVE.—Pessa de musica per a piano. Es un vals-lent de exquisida melodia, molt inspirat i que farà trò pels nostres salons. Felicitem als mestres compositors senyors Canonge i Cunill, autors de la musiqueta, perquè l'havem donada a tocar a la veina pianista i ens ha donat molt gust.

VIAJE AL CIELO EMPIREO.—Es un viatge filosòfic-crític al veritable Cel tal com l'entén l'autor, del llibre, el notable i enginyós escriptor, revolucionari d'idees, En Enric Sánchez Torres. Una mena de Divina Comèdia moderna, que passa a les regions siderals, en la que hi fa sortir a la major part d'homes cèlebres que passaren pel món deixant estela de glòria més o menys merescuda. Una barreja de transcendentalisme espiritual i de comicitat destructora que convida a llegir, a rumiar i a somriure.

MERCURIU PERUANO.—Revista mensual de Ciències Socials i Lletres. Porta un sumari molt nodrid i interessant.

CONFERÈNCIA.—Una conferència mèdica sobre el «siero itálica», donada pel seu aitor J. A. del Cuetó, a la Sala de Bacteriologia del Laboratori Químic Italià. S'hi estudia aqueix gran descobriment contra la tuberculosi.

LEGENDA DEL SANT CRIST DE TORÀ, per Mossèn Xavier Bosch. La publica en son darrer número la Biblioteca d'Autors Catalans «Lectura Popular».

LA DONCELLA DE MI MUJER.—Comèdia en tres actes de Luceño i Reparaz. Vé insertada en «Los Contemporáneos». SEPT CIÈNCIES

—Al rector de la parroquia res el posa més content que una senyora amb un ciri ben groixut pel monument.

LICEO

Demà, dissabte, inauguració de la temporada d'òpera amb *Der Freischutz*, de Weber.

Director: mestre Bruno Walter, eminència en l'art de manejar la batuta.

Aviat vindrà l'estrena de *Il Cavalliere della Rosa*; i seguirà un repertori curt però triat, entre el qual s'hi destaquen *Thais* i *Parsifal*, cantats per la cèlebre Bugg i el no menys famós Formichi, baríton de grans facultats.

Ja ho anirem sentint i desgranant.

ROMEA

Hi ha bastanta espectació per a conèixer l'estrena de demà: *L'amor d'una princesa*.

Aqueixa obra és d'En Maristany, i segons veus, té un «corte» distingidíssim i és molt divertida.

Això convé; divertir a la gent. Després de set setmanes de Cuaresma, una mica d'esbarjo és lo millor.

NOVEDADES

Els súbdits del rei Gustau V, i no del rei Oscar, com deiem en la darrera crònica, perquè nosaltres amb això de matèries... reials no hi estem gaire forts, estrenaren *Iberia* de l'Albéniz.

Ben presentat el quadre «El Puerto», molt acertat de color el titolat «El Albaicín» i francament pobre el de «Corpus en Sevilla».

Com que el *secret* dels balls andalços és la *sandunga* i la *sangre torera* i aquestes són coses que a Suècia no's coneixen, inútil és dir que la colla d'En Borlin i de la Carina Ari fou força discutida en aquest ball, però això, en realitat, no els deu estranyar, perquè abunden a tot arreu aquells que no se'n fan càrrec i nosaltres, més *ecuanimes* ja preveïem que cap *sueca* podia donar lo que una *Pastora Imperio*.

«Zapatero a tus zapatos» i... deixin *Iberia* per a *epatar* als francesos o als anglesos, que amb tal que vegin un *mantón de manila* i sentin unes castanyoles, ja en tenen prou per a creure's que's troben en l'ex feude d'En La Chica o bé en el cor de la pàtria del *divino calvo*.

El ball *La casa de locos* ni a *Sant Boi* l'acceptarien amb tot i estar-hi acostumats. Ademés, es tracta d'un assumpte per demés antipàtic capaç de posar nirviós al mateix Vila Marieges, emperador de la tranquil·litat i príncep de la *frescura*.

Un altre dia serà, senyors suecs, i prenguin paciència aquesta vegada, que nosaltres diem sempre les coses clares.

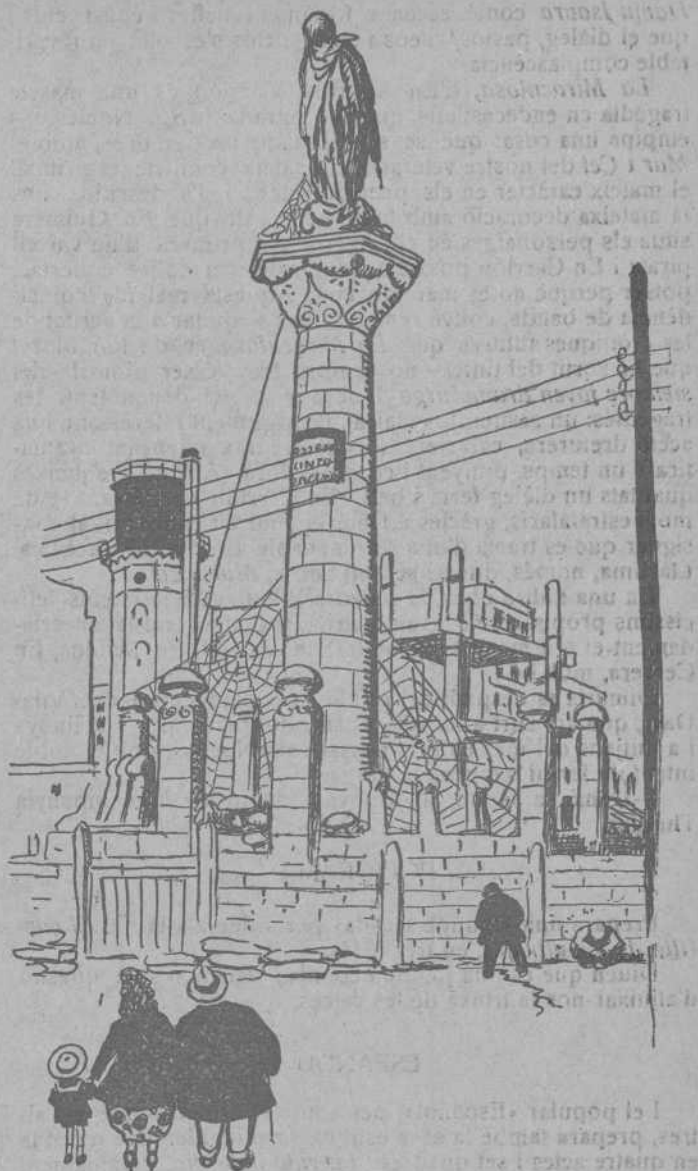
— També per al dissabte de Glòria prepara el seu acon-teixement aquest teatre.

Debut d'una gran companyia d'opereta dirigida pel popular Anselm Fernández.

S'estrenarà una obra grossa, traduïda d'En Vilaregut, *Verónica*, amb música del mestre Massaguer.

PRINCIPAL-PALACE

Demà, primera representació d'una gran revista nova: *Ooooooh... la Revuel*. Un grapat de quadres artístics de presentació espertant. Lo milloret de les revistes de París i de Londres, acompanyat de números originals dels nostres Ruisñol i Amichatis.

ANANT A SEGUIR MONUMENTS

- Perquè té la cara tapada?
- Perquè's dona vergonya de la poca vergonya que corre.

GOYA

Després del drama *Les ales d'Ernestina*, que valgué, particularment, un èxit personalíssim a la senyora Vila, ens donà la companyia catalana dues novetats importants:

Dama Isaura, tragèdia rural, en tres actes, d'En Puig i Ferrer, sobriament escrita en un català pur i castic; amb un primer acte notabilíssim, dibuixador d'uns quants tipus vigorosos, iniciador d'un conflicte interessant, no nou en el teatre català ni en el repertori del mateix autor; prometedor de coses belles. Però... ai!... En *Dama Isaura*, desgraciadament, no s'hi troba sinó això: un magnífic primer acte. Els personatges fermament descrits es mantenen fermes en el reste de l'obra, però ja no hi busqueu després lligament, ni «acció directa», ni interès. L'autor, desorientat, desorienta al espectador, fins que acaba el drama tràgicament d'una manera estranya. Es llasimós que una producció començada tan afortunadament vagi de encepçada en encepçada vers aquell final un xic melodramàtic i un xic absurd. Apart de *los veintiocho motivos que tiene el hombre para no entusiasmarse* amb la darrera obra d'En Puig i Ferrer, a qui de-

sitgem una formidable revenja ben aviat, no cal dir que *Dama Isaura* conté escenes fortament belles i consistentes i que el diàleg, pastós, sucós i substàncios s'escolta amb veritable complascència.

La Miraculosa, d'En Ambrosi Carrión és una mascla tragèdia en endecasílabs, que ens agradà força. Només ens empipa una cosa: que se sembli tant, així, en gros, amb el *Mar i Cel* del nostre veterano. El mateix conflicte espiritual, el mateix caràcter en els protagonistes... i si's descuida, fins la mateixa decoració amb la diferència de que En Guimerà situa els personatges en el camarot de primera d'un vaixell pirata i En Carrión posa els personatges a sobre coberta... potser perquè no es maregin tant. Aquesta maleïda coincidència de banda, convé remarcar per a ajudar a la veritat de les cròniques futures que *La Miraculosa* és de lo milloret que ha sortit del tinter—no sempre ha d'ésser ploma!—del *siempre joven dramaturgo*. L'obra té lo que deuen tenir les tragèdies: un assumpte enlairat, un argument interessant, una acció dreturera, caràcters robustos, i una intensitat dramàtica a un temps punyent i corprenedora. Afegiu a aqueixes qualitats un diàleg ferm i bell—En Carrión va deixant-se de mots estrafalaris, gràcies a Déu!—i vindreu amb mi al consignar que es tracta d'una recomanable producció escènica. Llàstima, només, que se sembli tant al *Mar i Cel*.

En una i altra obra, la senyora Vila tingué moments felicíssims propis d'una gran actriu, acompanyant-la encertadament el seu marit. En Lluelles, la Valentí, En Mántua, En Cervera, molt bé.

Dimarts es despedí del públic l'excelent companyia Vila-Davi, que ara surt a fer una curta «tournee» per Catalunya i a mitjans del mes entrant passarà al «Nuevo» amb el noble intent de fer-hi temporada llarga.

—Demà, a la nit, al «Goya», debut de la companyia Thuiller.

POLIORAMA

Prepara una «muñoz-secada» per a demà a la nit: *El castillo de los ultrajes*, en tres actes.

Diuen que és una joguina còmica; veïam si serà qüestió d'afluixar-nos la trinxa de les calces.

ESPAÑOL

I el popular «Español», per a no ésser menys que els altres, prepara també la seva estrena formidable: una novel·la en quatre actes i set quadres: *La vida bohemia*, arranjamet de la famosa obra d'En Mürger.

Els senyors Montero i Amichatis són els pares de la criatura.

Que sigui un bè ben gras i ben maco.

L'AUCA D'EN FORTUNY—BUNYOLS DE TOTA MENA

En Quimet Ciervo és un noi que quan fica la banya en un forat no hi ha qui li tregui. Així com, segons els castellans, la cabra sempre tira al *monte*, En Ciervo està tirant, fa temps, a estatuar públicament an En Fortuny, el gran colorista català. Exposicions, conferències, articles, *reclames* de tota mena, res deixa per vert el simpàtic propagandista del pintor reusenc, resolt a deixar-nos

blaus amb el monument que li farà alçar al bell mig de la nostra Plaça Reial.

Darrerament En Ciervo, per a completar la campanya *pro Fortuny*, acaba de publicar la seva auca encuadrada amb unes cobertes vermelles que fan d'allò més patxoca. Aquesta *historia verídica* del eximi artista és la més completa que d'ell havem vist i està il·lustrada amb fotografies de quantes obres va deixar, que En Quimet ha lograt reunir amb una tossuneria que l'honora. El títol del llibre és *El arte y el vivir de Fortuny*, així, en l'*armoniosa* per *épater* als castiles que mai troben bones les coses de la nostra terra.

Quina llàstima que a l'auca hi manqui encara el darrer redolí, aquell que dirà:

*Y Ciervo alzó muy contento
a Fortuni un monumento.*

**

Pla es coneix que som a les darrereries de la Cuaresma, doncs, els fabricants de banyols de tota mena es donen pressa a desfer-se de les existències. A «Cân Valentí», a casa l'«Areñas», a les «Laietanes», només es veuen que banyols. I que n'hi ha per a tots els gustos! A l'oli, al tremp, a l'aquarel·la, al carbó, al llàpiz plom... demanin.

L'industrial de «Cân Valentí», és un tal Castellanas, xicot que sab preparar la pasta i fa uns *xurros* molt bonics, particularment quan els deixa rossos com un fil d'or. Me sembla que farà carrera, doncs s'és entregat a l'ofici en cos i ànima.

Els banyolets de l'«Areñas» no resulten tan personals, però estan més treballadets. Són d'aquells que en diuen de *vent*. Està clar, si els treballa a l'aire lliure!

Jo prefereixo les dues *gitanes* que vigilen que ningú en prengui cap, i que són pel meu gust, lo milloret de la parada.

En Marqués-Puig és un banyolaire que quasi quasi arriba a pasticer, a judicar per algunes obres que exposa. Li agrada tant pintar al fresc com les noies a la fresca, però ja està ben *fresc* sinó s'escolta aquella parenta d'En *Pissarro* que, abocada al balcó, li fa que pugui.

Jo d'ell hi pujaria, i contemplaria des d'aquella altura tota la banyolada de l'aparador. Estic segur que es penediria d'haver-ne fet la meitat, i li agafarien ganes d'adobar l'altra.

Es una llàstima, que En Marqués-Puig no fili més prim i perdi el temps mirant a França. Si mirés a casa seva, estic segur de que pujaria d'un salt de banyolaire distingit, a confiter refinat. I jo me'n alegraria força.

Els altres expositors de les «Laietanes» no arriben a *banyolistes*. Llevat de l'Aragay, que no tira ni endavant ni endarrera, i d'En Babel que sab fer pessigolles al públic amb la ploma amb que dibuixa, els demés no passen d'ésser uns aprenentets vinguts de l'hort que ni saben fer la pasta, ni coneixen quan està a punt, ni veuen si l'oli bull o no.

Els seus banyols són els més mal fets que havem vist; i ells n'estan força cofois de que resulti així.

I es comprèn. *Com més mal fets, més banyols.*

C. ARBÓ

Aquest número ha passat per la censura

AL·LELUIA MALBSTRUGA

El que no hauria de ressucitar mai més.

ESQUELLOTS

Sembla que els «somatentistes» han escampat ja públicament la fausta nova.

El rei vindrà a Barcelona, el dia 24 del pròxim abril.
 Llàstima que no avansi un dia la arribada.
 Que és Sant Jordi, patró de Catalunya.
 I el podrien portar a la Festa de les Roses.

Amb motiu del etern conflicte del abaratiment de les carns, el Governador i l'Alcalde s'han creuat varies cartes. Varies cartes que's passen d'una autoritat a l'altra?...
 Veiam qui quedarà «mona».

Dessota d'un fanal de la Rambla del Mig un fulano lleix el diari a un grupo d'amics:
 — «El Instituto Municipal de Higiene recuerda a todos la obligacion de denunciar el tifus...»
 Un còmic sense feina:
 — Els tifus?... Que vagin als teatres, que'n trobaran un grapat de cassos.

Els delegats estrangers de la famosa Conferència dels Transports anaven el dia de Sant Josep a Montserrat.
 Per tal motiu, la Companyia del Nord tingué a bé suprimir determinats trens destinats al públic.
 I vostès han permès això, senyors delegats estrangers?
 Bonica manera de fomentar els transports, suprimint trens!
 Arri, embusteros!...

Diuen que és un fet la vinguda d'En Carpentier a Barcelona.
 Vé per a donar una formidable sessió de boxa al «Frontón Condal».
 Una idea.
 De passada... ¿que no'ns podria deixar llesta la qüestió mandanguera municipal?...
 Una sessioneta de boxa al Consistori, i que En Carpentier anés invitant al pugil a tots els il·lustres... ¿no els sembla que seria l'única manera d'arreglar-ho?...

Llegim:
 «Els matarifes de Barcelona han sortit en direcció a Madrid.»
 Horror!
 Encara no n'hi van prous?

El públic barceloní és de plànyer.
 Mireu que deixar deserta la sala del «Novedades» durant l'actuació dels *Balls Suecs!*

No hi ha dret, vaja!
 Una manifestació d'art tan esplèndida!
 Oh, i que ni la famosa *Ibèria*, de l'Albèniz, va despertar als *morenos* del seu desamor.

I això que els suecs hi feien tot el que sabien. No ballaven castiçament els boleros, que per a veure això cal anar al carrer de Trentaclaus, però feien tasca ben original i ben artística.

Fins la Carina Ari tingué el bon gust de no treure's cap navaja de la mitja.
 El qui no té gust és el nostre públic.
 Pitjor per a ell.

Ens anuncia un reporter de salons, que els *jovencitos* de la nostra aristocràcia preparen la impressió d'una pel·lícula en la qual hi pendran part tots els «*niños bien*».
 Ja riurem, em sembla!
 Perquè tot seràn *Fattys* i *Charlots*.

Notes de casa:
 De la societat d'esbarjo «Nova Germanor» rebérem un atent bitllet de favor per a assistir al Ball de Gran Gala' efectuat amb gran lluïment la nit dels divendres a La Bohemia Modernista.
 Mercès.

Manso n.º 1: Havem arrencat algunes pedretes del seu mosaic.—Aguileta: Amb molt de gust, sí senyor. Passa a *La Campana*.—Eudald Sala: Dels epigrames enviats, no'n farem pas res de bò; uns per desgarrats, altres per coneguts.—Josep Via: Suposo que ja els degué veure publicats.—Joan Barcelona: Els pensaments són difícils d'escriure; han de tenir molta novetat i molta profunditat. I sinó preguntí-ho an En Séneca.—Tatis: Veurem. Em permeto la llibertat de no assegurar-li res.—Joan Pascual: No estem per «hivernenques» en plena Primavera. Lo altre, tampoc va.

Aquest número ha sigut
 passat per la censura
 governativa

Antoni López, editor — Rambla del Mig, núm. 20
 Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
 BARCELONA

Obra nova d'En SANTIAGO RUSIÑOL

Chauffeur... al Palace!

TITOLS DELS QUADRETS

CALDETES "SUR MER" — LA CUA DEL TABAC — "VILLA SOSA"

Un volum DUES pessetes

ALMANAC

DE

L'Esquella de la Torratxa

per a 1921

Preu: Pessetes 1'50

ALMANAC

DE

La Campana de Gràcia

per a 1921

Preu: 80 cèntims

COLECCION DIAMANTE

TOMOS PUBLICADOS

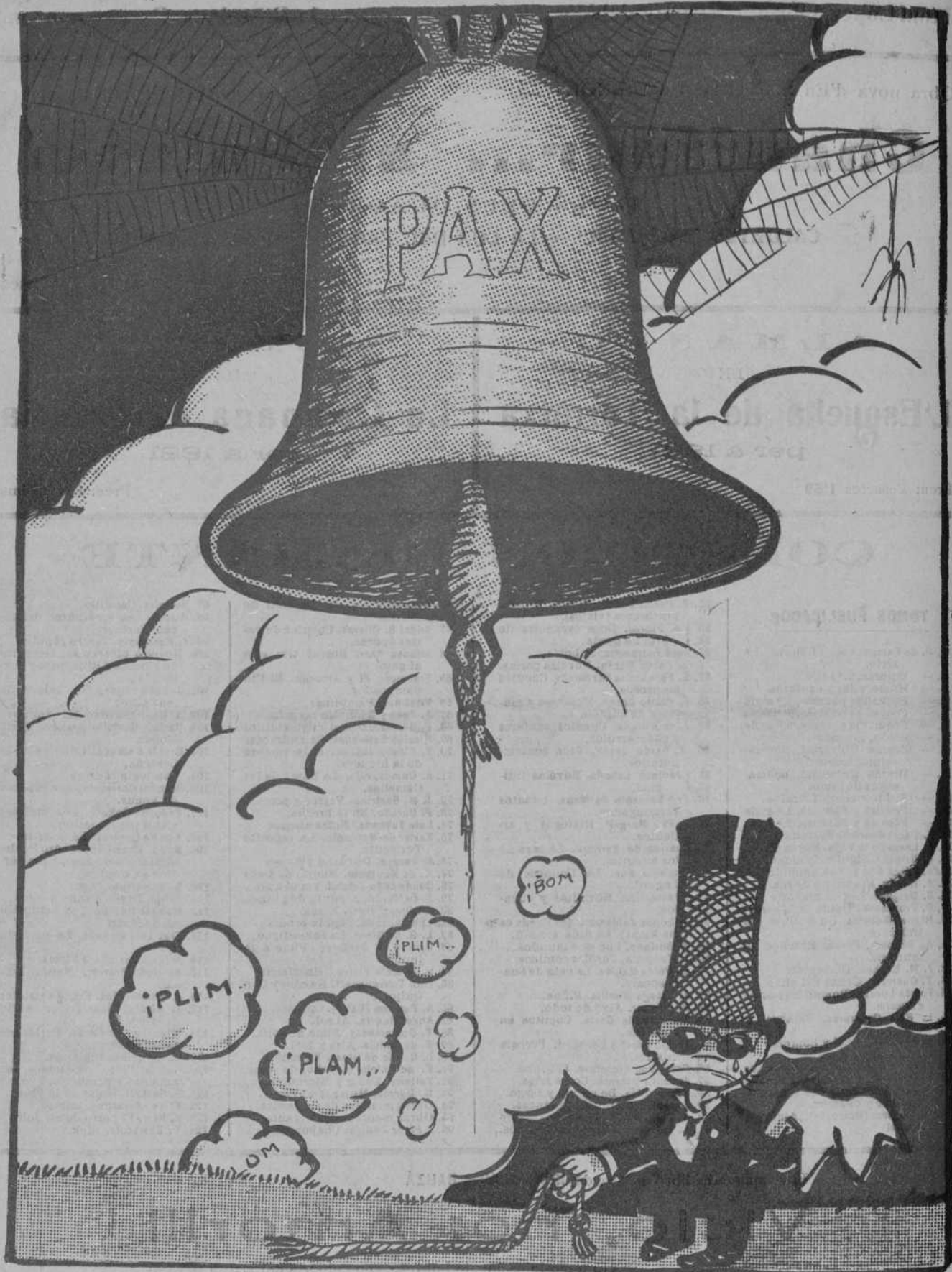
<p>1. R. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz
15. F. Urrutia. Siguiendo al muerto
16. A. Pérez Noya. Los humildes.
17. S. Ruada. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. C. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje á los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Matheu. [Bataplán]
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Lucaño. Romances y otros excesos.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Soís. La mujer, el hombre y el amor.
31. M. Matoses (Corzuelo). ¡Aleluyas finas!</p> | <p>32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
33. A. Flores. Doce españoles de
34. } brocha gorda.
35. José Estremera. Fábulas.
36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas.
37. E. Fernández Vamonde. Cuentos amorosos.
38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
41. Jacinto Laballa. Novelas intí-
42. } mas.
43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.
44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos.
45. Charles de Bernard. La casa de los amantes.
46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.
48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
49. R. Soriano. Por esos mundos...
50. L. Taboada. Perfiles cómicos.
51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
52. J. Ortega Munilla. Fifiña.
53. F. Salazar. Algo de todo.
54. Mariano de Cavia. Cuentos en guerrilla.
55. Felipe Pérez y González. Peccata mixta.
56. Francisco Alcántara. Córdoba.
57. Joaquín Dicenta. Cosas mías.
58. López Silva. De rompe y rasga.
59. Antonio Zozaya. Instantáneas.
60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire
61. L. Taboada. Colección de tipos.</p> | <p>62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.
63. Angel R. Ohaves. Cuentos de varias épocas.
64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.
65. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador.
66. Vital Aza. Pamplinas.
67. A. Peña y Gofil. Río revuelto.
68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios
69. Nicolás Estévez. Calandracas.
70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.
73. F. Barado. En la brecha.
74. Luis Taboada. Notas alegres.
75. Xavier de Montepin. La señorita Tormenta.
76. A. Zozaya. De carne y hueso.
77. X. de Montepin. Muerto de amor
78. Conde León Tolstol. Venid á mí...
79. A. Calderón. A punta de pluma.
80. Enrique Murguer. Elena.
81. Luis Taboada. Siga la broma.
82. L. G. de Giner. La Samaritana.
83. Oyarzo de Bergerac. Viaje á la luna.
84. E. Antonio Flores. [Huérfana]
85. Ivan Tourguenoff. Hamlet y Don Quijote.
86. A. Pestana (Oate). Cuentos.
87. Angel Guerra. Al sol.
88. T. Dostolevsky. Alma infantil.
89. E. de Amicls. Aire y Luz.
90. L. García de Giner. Valentina.
91. E. de Amicls. Manchas de color.
92. Voltaire. Zadíg y Micromegas.
93. M. Ugarte. Mujeres de París.
94. Obras menores de Cervantes.
95. Obras menores de Cervantes.
96. J. Pérez Zúñiga. Chapucerías.</p> | <p>97. Voltaire. Cándido.
98. Goethe. Las amarguras del joven Werther.
99. J. Benavente. Teatro rápido.
100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
101. J. León Pagano. La balada de los sueños.
102. A. Guerra. Polvo del camino.
103. Camilo Castello Branco. Maria Moisés.
104. Graella Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
105. Antología taurina.
106. Manuel Garrtero. La espuma de Venus.
107. Federico Rahola. Los Ingleses vistos por un latino.
108. Eça de Queiroz. La nodriza.
109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
110. M. Sarmiento. Así.
111. Felipe Trigo. A todo honor.
112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.
113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
114. Jorge Manrique. Poesías.
115. El Abate Prévost. Manón Lescaut.
116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar
117. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero.
119. E. Marquina. Juglarías.
120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
121. S. Rusiñol. Hojas de la vida.
122. F. de Lamartine. Rafael.
123. A. Karr. El perro de Sir John
124. E. Zolas. Rick.</p> |
|---|--|---|---|

Próximamente libro nuevo de JOSÉ OLIVER BAUZÁ

Vicio, no: Amor!!!

Un tomo lujosamente impreso, con cubierta del artista OPISSO

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona; la rebra á volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés un ral per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen baixes.

DISSABTE DE GLORIA